

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **P. N.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2024, č. j. MHMP 1041199/2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2024, č. j. MHMP 1041199/2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 13 (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 3. 2024, č. j. P13-16376/2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že
 - ve výroku Ia. v popisu skutku se podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) mění tak, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- a) slova „v době od 09:49 do 10:08 hod.“ se nahrazují slovy „v době od 09:49 do 09:52 hod.“,
 - b) slova „dále stejným způsobem je znevažoval při telefonování na linku 158 při hovoru s operačním důstojníkem Policie České republiky a následně jeho osobou pořízený videozáznam z jednání s policisty zprostředkovaně umístil s doprovodným hanlivým textem na veřejnou sociální síť „Youtube“ v úmyslu veřejně znevážit postavení obou policistů při výkonu jejich pravomoci“ se nahrazují slovy „mezitím je obdobným způsobem znevažoval v rozhovoru, který při telefonování na linku 158 vedl s operačním důstojníkem Policie České republiky; přitom si pořizoval videozáznam, který následně téhož dne umístil na sociální síť YouTube“;
 - ve výroku Ib., jímž se ukládá správní trest pokuty, se podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu mění tak, že se slova „pokuta ve výši 4.000,- Kč (slovy čtyři tisíce korun českých)“ nahrazují slovy „pokuta ve výši 1 000 Kč (slovy: tisíc korun českých)“;
 - ve zbytku se prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje.
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce ve výroku Ia. uznán vinen přestupkem proti veřejnému pořádku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 9. 4. 2022 v době od 9:49 do 10:08 hod v prostoru před pobočkou České pošty v OC Lužiny, Archeologická 2256/1, Praha-Stodůlky, úmyslně urážel slovními nářeky příslušníky Policie České republiky pprap. M. M. a pprap. J. K. při provádění úkonu k prověření jeho oznámení na pracovníci České pošty, kdy je opakovaně označoval za „hloupé“ a „ne moc inteligentní“ na veřejnosti přístupném místě, dále je stejným způsobem znevažoval při telefonování na linku 158 při hovoru s operačním důstojníkem Policie České republiky a následně jeho osobou pořízený videozáznam z jednání s policisty zprostředkovaně umístil s doprovodným hanlivým textem na veřejnou sociální síť Youtube v úmyslu veřejně znevážit postavení obou policistů při výkonu jejich pravomoci, tedy znevažil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Za spáchání přestupku byla žalobci ve výroku Ib. jako správní trest podle § 35 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) a podle § 5 odst. 3 písm. b) zákona o některých přestupcích uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. Ve výroku Ic. byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

- 3. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za mylné, vadné a nepřezkoumatelně odůvodněné. Předně namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zkopíroval prvostupňové rozhodnutí a v rozporu se zákonem si přidával zcela nové skutečnosti. Žalovaný tak postupoval jednostranně ve prospěch správního orgánu I. stupně.
- 4. Připomněl, že v právním státě musí všechny subjekty, včetně správních orgánů a Policie ČR, dodržovat zákony. Policisté v prvé řadě pochybili při incidentu dne 9. 4. 2022, za který je žalobce již přes dva roky kriminalizován, přičemž zneužili svých pravomocí úředních osob. Na žádost žalobce mu nevydali písemné potvrzení o provedeném úkonu podle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(dále jen „zákon o policii“). Jeden z policistů dokonce vůbec netušil, o jaké potvrzení se jedná. Policisté žalobce předtím, než po něm vyžadovali podání vysvětlení, vůbec nepoučili o jeho právech a povinnostech. Žalobce celou dobu jednal slušně, ani na chvíli se nechoval přezíravě nebo arogantně. Následně ho však policisté před požadovaným poskytnutím vysvětlení nepoučili o právu nevypovídat, ani mu přes opakovanou žádost nevydali potvrzení o provedeném úkonu a při svých výzvách nepoužili slov „jménem zákona“. Kvůli svým pochybením tak už vůči žalobci nevykonávali svou pravomoc úřední osoby. Žalobcova reakce byla zcela zákonná a adekvátní. Na místě nabyl přesvědčení, že policisté jsou zcela neznalí základního předpisu upravujícího jejich práci, zákona o policii, a že jsou opravdu tak hloupí. Z výrazů obličejů policistů, jak je zachyceno na videozáznamu, vyplývá, že vůbec netušili, co jsou žalobci na jeho žádost povinni poskytnout. Žalobce je proto přesvědčen, že jeho dotazy, zda jsou policisté opravdu tak hloupí, nejsou naplněním skutkové podstaty přestupku, z něhož je vinen. Upozornil na judikaturu vyšších soudů, dle které úřední osoby jsou povinny snést vyšší míru kritiky. Kontrolní orgány Policie ČR očividně nefungují a kryjí nezákonnou a trestnou činnost policie. Zveřejňování jednání policistů je proto jedinou reálnou obranou.

5. Dalším důkazem, že se nedopustil žádného nezákonného jednání, je fakt, že videozáznam z incidentu visí už přes 2 roky na Youtube, přičemž společnost vlastníci službu Youtube je známá přísným vyžadováním dodržování zákonů ve zveřejněných videích. Video má už kolem 7 900 shlédnutí, určité jej shlédly také správní orgány a Policie ČR, přičemž video bezpochyby nahlásili jako „video porušující zákon“. Přesto jej společnost nesmazala.
6. Žalobce vyslovil podezření, že přestupek vůbec není z hlav zasahujících policistů, nýbrž se jedná o účelovou kriminalizaci žalobce za jeho dlouhodobou kritiku policie. O tom svědčí i fakt, že policisté do úředního záznamu ze dne 9. 4. 2022 vůbec nenapsali, že by se žalobcovým chováním cítili uraženi, což je ale v přímém rozporu s jejich pozdějšími výpověďmi. Navíc policie oznámila přestupek až 4 měsíce po jeho údajném spáchání. Policejní orgán se snaží tvrdit, že to bylo na základě prověřování žalobcovy stížnosti, ta však byla vyřízena již dne 18. 5. 2022. Policie se proto o žalobcově údajném znevažení policistů musela dozvědět mnohem dříve. Zcela očividně se tak jedná o účelovou kriminalizaci osoby žalobce.
7. Dále žalobce odkázal na obsah svého odvolání ve správním řízení a svého trestního oznámení. Nejprve se zabýval nezákonnostmi v řízení, které bylo ukončeno zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1750195/2023. Dále namítal, že správní orgány manipulovaly s jasně prokázanými fakty, vynechaly a zamlčely všechny skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Rovněž namítal podjatost všech úředních osob správního orgánu I. stupně s ohledem na jejich postup v řízení, namítal také podjatost žalovaného, a to zejména kvůli způsobu, jakým rozhodoval o námitkách podjatosti. Podrobněji napadal postup správního orgánu I. stupně v souvislosti s námitkou podjatosti, kterou žalobce podal dne 1. 2. 2024. Hned následujícího dne se totiž konalo ústní jednání s výsledkem svědků, a to i přes podanou námitku podjatosti. Ústní jednání přitom mělo být zrušeno a výslech svědků tak proběhl nezákonně. Žalobci nikdy nebylo umožněno vyslýchat svědky, konfrontovat jejich výpovědi s videozáznamem a požadovat předvolání nových svědků. Žalovaný se pak v souvislosti s touto námitkou podjatosti dopustil dalšího pochybení, když prvostupňové rozhodnutí o námitce zrušil

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s odůvodněním, že o ní vůbec nemělo být rozhodováno, což však žalobce v odvolání vůbec nenamítal. Žalovaný tak chybně zrušil vydané rozhodnutí, proti němuž bylo podáno odvolání. Dále upozornil, že žalovaný zrušující rozhodnutí o námitce i napadené rozhodnutí odeslal dne 3. 6. 2024, přestože rozhodnutí o námitce je datováno dnem 27. 5. 2024, kdežto napadené rozhodnutí dnem 3. 6. 2024. Zcela zjevně tak rozhodnutí o námitce antedatoval.

8. Pokud jde o otázku trestu, žalobce se domníval, že správní orgán nezohlednil všechny polehčující okolnosti a nesprávně zohlednil přitěžující okolnosti, včetně údajného přestupku z roku 2022.
9. Závěrem žalobce zopakoval, že jeho kritika policistů byla v souladu se zákonem a že se pouze bránil nezákonnému jednání. Namítal, že policisté měli jednat v souladu s právními předpisy, zejména ve vztahu k poučení o právech, a že jeho jednání bylo motivováno ochranou veřejného zájmu.
10. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný odmítl, že by správní orgány postupovaly vůči žalobci zaujatě a stranily Policii ČR. O tom svědčí i fakt, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznal některé námitky za důvodné a v důsledku toho značně snížil výši uložené pokuty na samotnou dolní hranici. O všech námitkách podjatosti bylo řádně rozhodnuto. Rovněž vyloučil, že by došlo k manipulaci s odvoláním ze dne 26. 2. 2024 proti usnesení správního orgánu I. stupně ve věci námitky podjatosti a s odvoláním ze dne 26. 4. 2024 proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalovaný o obou odvoláních rozhodoval až poté, co obdržel kompletní spisový materiál, což bylo až s odvoláním proti prvostupňovému rozhodnutí, tj. 10. 5. 2024.
12. Co se týče datace rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. MHMP 1041104/2024, kterým zrušil usnesení o námitce podjatosti týkající se vedoucí M. ze dne 7. 2. 2024, tak datum 27. 5. 2024 označuje den, kdy byl dokument rozhodnutí poprvé založen a do data jeho vypravení už rozhodnutí nebylo nijak aktualizováno. K jeho vypravení pak došlo dne 3. 6. 2024. Ve smyslu správního řádu tak bylo rozhodnutí vydáno dne 3. 6. 2024, datum 27. 5. 2024 má pouze identifikační charakter. Z data uvedeného na rozhodnutí tak nelze dovozovat snahu o manipulaci. Žalovaný má navíc za to, že i pokud by rozhodnutí bylo vydáno již dne 27. 5. 2024, na věci by to nic nezměnilo.
13. Z hlediska námitky podjatosti je podstatné, že správní orgán I. stupně v řízení o přestupku pokračoval až poté, co námitku podjatosti řádně vypořádal, naposledy usnesením ze dne 29. 12. 2023. Odvolání proti usnesení nemá odkladný účinek a z ničeho nevyplývá, že by odvolání proti usnesení o námitce podjatosti bránilo vydat rozhodnutí ve věci samé. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by správní orgán nemohl rozhodnout ve stejný den o odvolání proti usnesení o podjatosti a o odvolání proti rozhodnutí ve věci samé. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012-32, podle kterého správní orgán může pokračovat v řízení již po nepravomocném rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Žalovaný pak připomněl, že žalobce v přestupkovém řízení námitky podjatosti podával opakovaně a vždy zjevně nedůvodně, což vyplývá z přiložených spisů. Ve zbytku plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní a odvolací námitky jsou obdobné.
15. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

16. Žalobce upozornil, že vše, co žalovaný uvedl ve vyjádření, měl uvést a přezkoumatelně odůvodnit už v napadeném rozhodnutí.
17. Důkazy, které prokazují žalobcova tvrzení, tvoří součást podané žaloby a správního spisu. Právo podat námitku podjatosti vyplývá z Ústavy a Listiny. Své námitky žalobce vždy řádně odůvodnil, podával je zejména s vědomím, že budou následně přezkoumány soudem, neboť věděl, že budou zaujatým odvolacím orgánem zamítnuty. Podívoval se nad tím, že žalovaný nijak neobhájil skutečnost, že v rozporu se zákonem zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodl tak zcela o něčem jiném, než co bylo obsahem žalobcova odvolání. Žalobce se odvolával proti způsobu posouzení podjatosti Bc. K.. Tímto postupem žalovaný způsobil žalobci škodu, neboť takto žalobce nemohl vyslechnout svědky a navrhnout další důkazy.
18. Správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali jednostranně, žalovaný si v napadeném rozhodnutí vymýšlel nové argumenty.

V. Obsah správního spisu

19. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 8. 2022 Policie ČR, Obvodní ředitelství policie Praha II, Místní oddělení Stodůlky oznámilo správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, kterého se měl dopustit žalobce tím, že dne 9. 4. 2022 v době od 9:18 hod do 10:08 hod v prostorách specifikované pobočky České pošty během řešení jeho sporu s pracovníci České pošty a příslušníky Policie ČR tyto příslušníky na místě urážel tím, že je slovně označoval za „hloupé“, čímž znevážil postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci. Dne 25. 8. 2022 bylo zahájeno přestupkové řízení pro skutky specifikované v bodě 2 tohoto rozsudku.
20. Součástí správního spisu je i videozáznam ze dne 9. 4. 2022 pořízený jedním z policistů. Zachycuje celý průběh události od příchodu policistů na pobočku České pošty až do odchodu žalobce. Ihned po příchodu policistů se žalobce ujal slova a začal vysvětlovat, co se na pobočce událo a proč policisty zavolal – zaměstnankyně České pošty byly na žalobce údajně hrubé a vyhrožovaly mu. Žalobce policisty požádal, aby zaměstnankyně České pošty ztotožnili tak, aby na ně mohl podat trestní oznámení. Policisté následně žalobce vyzvali, aby prokázal svou totožnost, kvůli čemuž se společně odebrali před pobočku do volného prostoru obchodního centra. Žalobce ztotožnili, optali se ho, v kolik hodin mělo k incidentu dojít, a doptali se na to, co se událo. Po zaznamenání oznamovaných událostí jeden z policistů žalobci sdělil, že následně ztotožní zaměstnankyně České pošty, a informoval jej, z jakého místního oddělení policisté jsou (Zličín) a kam bude věc, kterou žalobce oznamuje, postoupena (Stodůlky). Žalobce pak policisty požádal o vydání potvrzení o provedení úkonu podle zákona o policii. Policisté se však neorientovali, o jaké potvrzení jde, a žalobci pouze zopakovali, že věc bude přijata

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

na místním oddělení Zličín. Žalobce se potvrzení opakovaně dožadoval, ptal se policistů, jestli mu ho opravdu odmítají vydat. Policisté mu potvrzení nevydali. Žalobce proto začal policistům vyhrožovat, že budou „lítat na internetu“ a opakovaně se jich ptal, jestli jsou opravdu tak hloupí. Jeden z policistů žalobce požádal, aby pokračoval bez urážek, žalobce však policistovi začal skákat do řeči, opakovaně se jej ptal, jestli je opravdu tak hloupý, policistovi říkal: „vaše inteligence toto bohužel nezvládá“. Následně s komentářem, aby policistům poradili, když nejsou tak chytrí, telefonoval na linku 158. Během telefonátu opět komentoval, že policista není moc chytrý a že policista je ze Zličína, kde nejsou moc chytrí. Dále pak i během telefonátu komentoval, že to dá na Youtube. Policistů se znovu zeptal, jestli mu odmítají vydat potvrzení o provedeném úkonu a jestli neznají rozdíl mezi tímto potvrzením a potvrzením o přijatém oznámení. Poté se otočil na jednoho z policistů a komentoval, že je nějaký rudý, jestli by mu neměl zavolat sanitku a že evidentně nezvládá svoji práci. Poté se ještě jednou policistů zeptal, jestli mu odmítají vydat potvrzení o provedeném úkonu, odešel se slovy „No jo, dva hloupí policajti ze Zličína. Tak se mějte.“

21. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 26. 4. 2023, č. j. P13-27924/2023 byl žalobce shledán vinen přestupkem podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil skutkem vymezeným v bodu 2 tohoto rozsudku, za což mu byla udělena pokuta ve výši 4 000 Kč. Na základě odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1750195/2023 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně pochybil, když žalobce řádně nepředvolal k ústnímu jednání, které se konalo dne 29. 3. 2023, zároveň ho ani nepoučil o následcích nedostavení se k ústnímu jednání. Správní orgán I. stupně dále pochybil, když žalobci neumožnil vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, konkrétně k popisu z evidence přestupků.
22. V novém řízení správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím ze dne 22. 3. 2024 uznal žalobce vinným přestupkem podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, kterého se dopustil jednáním popsáním v bodu 2 tohoto rozsudku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč.
23. Žalobce se proti prvostupňovému rozsudku včas odvolal, přičemž uplatněné odvolací námítky se shodují s žalobními námítkami.
24. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 6. 2024 žalovaný upravil výrok prvostupňového rozhodnutí v popisu skutku, z něhož byl žalobce uznán vinným, a snížil uloženou pokutu na 1 000 Kč. Žalovaný shrnul, že na základě provedených důkazů má skutkový stav za spolehlivě zjištěný. Zjištěný skutkový stav nezpochybňuje ani žalobce, který však nesouhlasí s jeho právním hodnocením. Ze znaků skutkové podstaty přestupku vyplývá, že se jej může dopustit i fyzická osoba, vůči které úřední osoba žádnou pravomoc nevykonává. Policisté po celou dobu prověřování incidentu na počtě vykonávali pravomoc, která jim byla svěřena zákonem o policii. Výkon jejich pravomoci tak neskončil ani žalobcovým odchodem z místa, na výkon nemá žádný vliv ani skutečnost, že žalobce nepoučili o jeho právech, je tak zcela irrelevantní, v jaké fázi žalobce žádal o potvrzení o provedeném úkonu. Nepoučení může zapříčinit nanejvýš nepoužitelnost podaného vysvětlení, obsah vysvětlení navíc nijak nesouvisí s posuzovaným přestupkem. Žalobce policisty opakovaně označil za „hloupé“, „ne moc inteligentní“ a „ne moc chytré“, čímž objektivně znevažil jejich postavení jako úředních osob, snižoval jejich autoritu při výkonu pravomoci. Z videozáznamů je zřejmé, že policisté po celou dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

s žalobcem jednali slušně a korektně, žalobce slovní výpady nečinil v rozrušení, nýbrž cíleně, jak lze dovodit i z výhrůžky, že pořízený videozáznam zveřejní na internetu, nebo i z toho, že s urážkami pokračoval i ve svých podáních ve správním řízení. Žalovaný s odkazem na judikaturu Ústavního soudu, např. náleze ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. I. ÚS 1611/21, konstatoval, že úřední osoby sice musí snést vyšší míru kritiky, i ta má však své hranice, které žalobce překročil. Posuzované jednání nelze považovat za přípustnou kritiku postupu policistů, nýbrž za snahu znevážit jejich postavení. Je irelevantní, že žalobce nebyl vulgární či agresivní, skutková podstata přestupku nevyžaduje, aby žalobce úřední osobu ohrožoval či se dotkl její cti. Chráněným objektem je zachování vážnosti. Rovněž je irelevantní, zda k přestupku došlo veřejně, byť to může hrát roli z hlediska naplnění materiální stránky přestupku či jako přitěžující okolnost. Ani chybějící výzva slovy „jménem zákona“ na věci nic nemění, neboť žalobce není vinen z neuposlechnutí výzvy. Okolnost, že žalobce zveřejnil videozáznam s komentářem na Youtube, dle žalovaného zvyšovala škodlivost jednání, samo o sobě však zveřejnění videa nelze považovat za přestupek. Přestože žalobce videozáznam zveřejnil také v úmyslu znevážení postavení policistů, nelze dospět k závěru, že tak učinil při výkonu jejich pravomoci, neboť zachycuje událost, která se stala v minulosti. Z videozáznamu rovněž vyplývá, že žalobce se přestupkového jednání dopouštěl pouze 3 minuty, nikoliv 19 minut, jak bylo uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Na posouzení přestupku to však nemá žádný vliv. Rovněž bylo namístě snížit výši uložené pokuty, neboť správní orgán I. stupně již oproti předchozímu řízení nově nepřihlížel k záznamu v rejstříku přestupků. I s ohledem na délku přestupkového řízení bylo namístě pokutu snížit. Z těchto důvodů žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, jak je uvedeno v bodu 1 tohoto rozsudku.

25. K dalším námitkám žalovaný uvedl následující. Námitka, že žalobce žil v domnění, že řízení je stále ve stádiu shromažďování podkladů, je irelevantní, neboť následně vydané rozhodnutí žalovaný zrušil a věc vrátil k novému projednání. O všech žalobcových námitkách podjatosti správní orgány rozhodly, a to vždy se stejným výsledkem, že zmíněné úřední osoby nejsou podjaté. Co se týče námítky systémové podjatosti, o té žalovaný již jednou rozhodl s negativním výsledkem a nebylo tak namístě o ní znovu rozhodovat, což však nevylučuje, aby správní orgán neformálně posoudil, zda existují předpoklady k vyloučení dalších úředních osob. Žalobce nedůvodně napadá přepis videozáznamu. Přepis obsahuje pouze pasáže relevantní k posouzení skutku jako přestupku, žalovaný nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce týkající se ostatních částí (že nebyl poučen, že neobdržel potvrzení o provedeném úkonu), které však nejsou relevantní z hlediska právního posouzení skutku. Z videozáznamu rovněž v rozporu s tvrzením žalobce jasně vyplývá, že policista žalobce opakovaně vyzval k tomu, aby ho neurážel. Z videozáznamu, který žalobce umístil na Youtube, je pak zjevné, že tvrzení žalobce, že si jeho projevů v obchodním centru nikdo nevšímal, je nepravdivé. Námitka, že policisté na místě neřešili přestupek znevážení úřední osoby, je irelevantní, jednání bylo jako možný přestupek posouzeno až po projednání stížnosti na postup policistů. Námitka, že správní orgán I. stupně překročil lhůtu k vydání rozhodnutí, je důvodná, nemá však za následek jeho nezákonnost. Navíc to bylo dílem způsobeno námitkami podjatosti, které žalobce neustále podával, a to i ve zjevné snaze obstruovat.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

26. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť účastníci ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s. souhlasili s projednáním věci bez nařízení jednání.

K nepřezkoumatelnosti

28. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám, kdy skutečně nelze provést meritorní přezkum, neboť nelze zjistit obsah rozhodnutí nebo důvody, pro které je vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). V posuzovaném případě soud nepřezkoumatelnost neshledal.
29. Podle žalobce měla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívat v jeho nedostatečném odůvodnění, v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a v nedostatečném vypořádání odvolacích důvodů. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobce dále nerozvedl, neuvedl, jakých konkrétních vad zapříčiňujících nepřezkoumatelnost se žalovaný měl v odůvodnění, při zjištění skutkového stavu a vypořádání odvolacích námitek dopustit. Obecně přitom platí, že míra obecnosti či konkrétnosti námítky předurčuje míru obecnosti či konkrétnosti, se kterou je nutné se s námitkou vypořádat (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2008, č. j. 8 Afs 71/2007-116). Žalovaný v rozsáhlém napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav, který vzal za prokázaný, při jeho zjišťování vycházel z důkazních prostředků, které mají oporu ve správním spisu. Rovněž srozumitelně vysvětlil, jak skutkový stav právně kvalifikoval a jakými úvahami se přitom řídil. V neposlední řadě se žalovaný dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. I s ohledem na neúměrný rozsah a nepřehlednost žalobcova odvolání je přitom nutno podotknout, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou jednotlivě, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Vzhledem k tomu, že žalobce pouze obecně konstatoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, soud shrnuje, že takové vady v napadeném rozhodnutí neshledal.

Ke spáchání přestupku znevážení postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci

30. Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že zneváží postavení úřední osoby při výkonu její pravomoci.*
31. Žalobce měl přestupek znevážení úřední osoby spáchat tím, že policisty opakovaně nazýval „hloupými“ a ne „moc inteligentními“ přitom, co prověřovali žalobcovo oznámení na zaměstnankyně České pošty.
32. Dle správního spisu k incidentu došlo následujícím způsobem. Žalobce přivolal policisty na pobočku České pošty, aby podal oznámení na zaměstnankyně České pošty, které jej měly urážet a vyhrožovat mu. Poté, co policisté žalobce ztotožnili a zaznamenali jeho oznámení, žalobce požádal policisty o vystavení písemného potvrzení o provedeném

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

úkonu. Policisté mu však písemné potvrzení nevystavili a na žalobcovu žádost odpověděli, že potvrzení o přijatém oznámení si může vyzvednout na příslušném oddělení Policie ČR. V reakci na to se žalobce policistů opakovaně (a v různých obměnách) dotazoval, zda jsou opravdu tak hloupí, a komentoval, že nejsou příliš inteligentní, když neznají rozdíl mezi potvrzením o provedeném úkonu a potvrzením o přijatém oznámení podle zákona o policii. Policisty několikrát nazval hloupými, a to i při následném telefonátu na linku 158, následně videozáznam umístil na Youtube. Tento skutkový stav je doložen zejména videozáznamem ze dne 9. 4. 2022 pořízeným jedním z policistů. Popsané jednání žalobce nerozpорије, namítá však, že tímto jednáním nebyla naplněna skutková podstata přestupku znevažování úřední osoby podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích.

33. Účelem přestupku znevažování úřední osoby je podle důvodové zprávy k zákonu o některých přestupcích „zajištění ochrany zájmu na udržení vážnosti a autority orgánů veřejné moci, jednajících prostřednictvím příslušných úředních osob, ať už se jedná o policisty, zaměstnance obecních úřadů či pracovníky úřadu práce, sociálních odborů apod. Dotčené osoby jsou v intenzivním styku s občany, mnohdy i problematičtějšího chování, a čelí často urážkám či napadání z jejich strany, bez odpovídající zákonné ochrany.“ Přestupek tak chrání hladký výkon veřejné moci, který může být narušen znevažujícím přístupem k úředním osobám, prostřednictvím kterých je veřejná moc realizována.
34. K postihu přestupkového jednání však lze přistoupit výhradně v situacích, ve kterých je to třeba k ochraně dotčeného chráněného zájmu – tedy k ochraně veřejné moci proti projevům podřívajícím vážnost a důstojnost úředních osob. Je třeba připustit, že projevům směřovaným proti institucím a orgánům reprezentujícím moc, vždy přísluší vyšší dávka tolerance, velkorysosti a nadhledu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2000, sp. zn. I. ÚS 211/99). Veřejná správa je totiž službou veřejnosti a každá úřední osoba je zároveň povinná chovat se zdvořile a vstřícně (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 10 As 38/2021-33). Speciálně policistům pak povinnost zdvořilosti ukládá i zákon o policii, podle § 9 musí dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti sebe i ostatních. Přestupek by podle Nejvyššího správního soudu rovněž neměl dopadat na situace, ve kterých je občan např. vyveden z míry spáchaným trestným činem nebo přestupkem či rozrušen nějakou mezní situací.
35. Nelze však tolerovat jednání překračující i základní pravidla slušnosti a občanského soužití (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 76/2009-69, č. 2236/2011 Sb. NSS). Od situací omluvitelného psychického vypětí a oprávněné kritiky je třeba oddělit „samoúčelné a cílené útoky na dobré jméno, čest, osobní důstojnost a mravní integritu strážníků či policistů, kterými ten který agresivní občan pouze ventiluje svou averzi k veřejné moci, osobní problémy a frustrace či rozladění z předchozích negativních zkušeností s policií“. Nelze tolerovat osobně mířené ataky na úřední osoby, respektive policisty, které již nejsou ani přehnanou či neodůvodněnou kritikou, ale pouze urážkami a zesměšňováním (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 10 As 38/2021-33).
36. Úřední osoby tedy mohou být při výkonu veřejné služby podrobeny širší kritice, existují však určité hranice vedené s cílem zabezpečit samotný výkon veřejné moci. V první řadě je tak chráněna vážnost veřejné moci a důvěra veřejnosti, které jsou nezbytné pro její výkon. Rovněž je chráněn i její výkon v každodenní praxi, neboť nelze očekávat, že úřední osoby budou úspěšně plnit své pracovní úkoly, zatímco budou čelit přísunu nepřijemných a urážlivých útoků (srov. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 21. 1.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

1999, J. proti Polsku, č. 25716/94, bod 33 nebo ze dne 17. 12. 2004, P. a B. proti Dánsku, č. 49017/99, bod 80). A v neposlední řadě úřední osoby ani při výkonu své funkce neztrácejí základní lidská práva, od jejichž ochrany nelze upustit ani v takovém případě.

37. S ohledem na tato východiska hodnotil soud posuzované jednání žalobce a ztotožnil se se závěry žalovaného. Výroky žalobce adresované policistům byly neslučitelné se zájmem na ochraně hladkého výkonu veřejné moci, nelze je považovat za pouhou přehnanou kritiku, kterou by žalobce vyjadřoval svůj nesouhlas s postupem orgánů veřejné moci přípustným způsobem. Opakovaný dotaz, zda jsou policisté „opravdu tak hloupí“, nelze považovat za nic jiného než záměrný osobní útok na čest a důstojnost policistů, který překračuje veškeré zásady slušného chování. Takto mířené dotazy jsou bezpochyby způsobilé znevažít postavení policistů. Jednalo se o osobní urážky namířené na inteligenci a schopnosti policistů s cílem je ponížit. Žalobce navíc dotaz několikrát zopakoval, a to i přes upozornění policistů, aby jednal slušně a bez urážek. Policisty tak opakovaně urazil, navíc nevybíravým způsobem. Svůj dotaz několikrát zopakoval, jednoho z policistů se navíc snažil vyvést z míry i poznámkou, že je nějaký rudý a zda nepotřebuje zavolat sanitku.
38. Popsané jednání naplňuje skutkovou podstatu předmětného přestupku. Žalobce měl přitom k dispozici jiné právní prostředky, jak se bránit proti domnělé nezákonnosti postupu policistů, zejména podání stížnosti, což také učinil. Vyřčenými výroky nicméně žalobce primárně nesledoval vyjádření svého nesouhlasu a kritiky postupu policistů, nýbrž usiloval o jejich zesměšnění, zostuzení a urážku. Podobné chování ve své judikatuře správní soudy netolerují. Kupříkladu Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 24. 10. 2022, č. j. 17 A 14/2022-40 potvrdil, že hanlivé vulgární výroky na adresu policie jsou nepřipustné. Podobně Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc netoleroval zprávu adresovanou úřední osobě ve znění „Dobrý den, z pověření Mgr. Osla Vám sděluji, že pan Mgr. B. je idiot!!! S pozdravem Z. S. PS. O žádnou právní radu se ty blbko nejedná a na jiném soudě můj dotaz byl dávno bezplatně a obratem zodpovězen!!!“
39. Žalobce sice ve svých výrocích nepoužil žádné vulgární výrazy a v zásadě se vyjadřoval spisovným jazykem, to však nic nemění na tom, že jejich obsahem se již nedržel v mezích slušnosti. Urážky lze činit i spisovnou formou jazyka. K obdobnému závěru dospěl Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 19. 1. 2021, č. j. 32 A 3/2020-32, kde shledal, že (spisovný) výrok přirovnávající úřední osoby k jednotkám Waffen SS a výrok „odvolání jsme podali proti rozhodnutí o přestupku, nikoliv proti výši IQ pracovníce domnělý přestupek vyřizující, proti kvalitě jejího účesu či vůni jejího pižma.“ jsou přestupkem. Žalovaný navíc v posuzovaném případě povahu předmětných výroků zohlednil i při stanovení výše pokuty, kterou uložil u dolní hranice zákonné sazby ve výši 1 000 Kč.
40. Je třeba zdůraznit, že z hlediska naplnění skutkové podstaty přestupku znevažení úřední osoby nezáleží na tom, zda se tvrzení žalobce zakládala či nezakládala na pravdě. K naplnění znaků skutkové podstaty může dojít pouhým vyslovením určitých slov v určitém kontextu a není třeba se dále zabývat otázkou pravdivosti výroku, který znevažení způsobí (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 5. 2022, č. j. 33 A 54/2020-86). Skutečné osobnostní charakteristiky policistů tedy nejsou z hlediska spáchání přestupku žalobcem podstatné.
41. Jak bylo uvedeno výše, situaci je třeba posuzovat v celkovém kontextu, i s ohledem na předcházející události. Jinak nepřipustné jednání totiž lze v určitých mezních situacích

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

omluvit s ohledem na psychické rozrušení dotyčné osoby způsobené předcházejícími událostmi. Žalobcovu jednání však nelze omluvit ani při zohlednění celkového kontextu. Soud vzal v potaz, že příchodu policistů na pobočku předcházel incident se zaměstnankyněmi České pošty, které žalobce údajně urážely, a dokonce mu měly i vyhrožovat. To bylo ostatně i důvodem, proč byli policisté na místo přivoláni. Nicméně, z videozáznamu není patrné, že by žalobce vykazoval známky rozrušení či silných emocí, jednal klidně, jeho slovní projevy byly konzistentní a srozumitelné. Ani sám žalobce v řízení netvrdil, že by v dané situaci pociťoval psychické rozrušení. Lze tedy konstatovat, že žádné omluvitelné důvody, které by mohly mít vliv na naplnění předmětné skutkové podstaty, v dané situaci indikovány nebyly.

42. Žalobce namítal, že jeho výrokům na adresu policistů předcházel jejich nezákonný postup. Policisté měli dle názoru žalobce pochybit, když žalobce řádně nepoučili o právu nevypovídat, nevyzvali jej „jménem zákona“ a odmítli mu vystavit písemné potvrzení o provedeném úkonu.
43. Soud však konstatuje, že v prvním ani ve druhém případě se nejednalo o pochybení, nebylo namístě, aby policisté žalobce poučovali o právu nevypovídat ani aby jej vyzývali „jménem zákona“. V posuzované věci byli policisté přivoláni na místo žalobcem, aby ztotožnili zaměstnankyně České pošty, které se měly na žalobci dopustit závažného jednání, a po jejich ztotožnění tak žalobce mohl podat oznámení.
44. Policisté nepochybili, když žalobce nepoučili o jeho právu nevypovídat, neboť k tomu neměli žádný zákonný důvod. Na místě z iniciativy žalobce přijímali oznámení na podezření ze spáchání trestného činu, policisté tak žalobce nevyzývali k podání výpovědi. Co se týče obecné poučovací povinnosti podle § 13 zákona o policii, ta se vztahuje na povinnost poučit osobu dotčenou úkonem o právních důvodech provedení úkonu, a jde-li o úkon spojený se zásahem do práv nebo svobod osoby, také o jejich právech a povinnostech. Osoba dotčená úkonem policisty je každý, komu plynou z úkonu nějaké právní povinnosti nebo do jehož práv a svobod je úkonem zasahováno. Ani pokud by za úkon bylo považováno přijetí oznámení policistou, nebyl by žalobce osobu dotčenou, neboť podáním oznámení (což žalobce sám inicioval a požadoval) není nijak zasahováno do jeho práv a svobod, ani z něj žalobci neplynou žádné právní povinnosti. Policisté proto nepochybili, když žalobce před podáním oznámení nepoučili. Navíc, jak správně podotkl žalovaný, chybějící poučení by mělo vliv zejména na použitelnost výpovědi žalobce v dalším řízení, o to se však v posuzované věci vůbec nejedná. I kdyby však policisté skutečně porušili svou povinnost poučit žalobce, nemohlo to mít vliv na naplnění dané skutkové podstaty, neboť ani taková situace by žalobce neopravňovala činit vzhledem k policistům slovní urážky.
45. Co se týče chybějící výzvy „jménem zákona“, ani v tomto směru policisté nepochybili. Tato výzva totiž slouží jasně vymezenému účelu, policisté nemají vyzývat jménem zákona u každého úkonu, který provádějí. Slovo „jménem zákona“ se má užit v případě zákroku – tedy před provedením úkonu, při němž dochází k přímému vynucování splnění právní povinnosti nebo k přímé ochraně práv za použití síly nebo hrozby jejího použití (§ 10 odst. 5 zákona o policii). V posuzované věci se o zákrok nejednalo, nedošlo ani k přímému vynucení splnění právní povinnosti, ani k ochraně práv za použití síly nebo hrozby síly. Nebylo proto namístě užit výzvy „jménem zákona“. Dle videozáznamu žalobce navíc chybějící poučení a vyzvání „jménem zákona“ ještě nepovažoval za pochybení ve chvíli, kdy policisty začal urážet, nemohlo tak být

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

impulsem pro jeho přestupkové jednání. Z kontextu vyplývá, že se k urážkám uchýlil v přímé reakci na to, že mu policisté odmítli vydat potvrzení o provedeném úkonu. Svědčí o tom i to, že ve stížnosti na postup hlídky, kterou žalobce podal dne 9. 4. 2022 na Obvodní ředitelství Praha II, chybějící poučení a chybějící výzvu „jménem zákona“ nenamítal.

46. Pokud jde o nevydání potvrzení o provedeném úkonu § 109 odst. 2 zákona o policii, podal žalobce stížnost, Obvodní ředitelství Praha II. ve vyrozumění ze dne 18. 5. 2022 (č.l. 56) uznalo stížnost částečně důvodnou, neboť policisté žalobce nezpravili, z jakého důvodu mu nemůžou potvrzení bez zbytečného odkladu vydat, policisté však nepostupovali nezákonně, pokud žalobci žádané potvrzení ihned nevydali, neboť tak nemohli bezodkladně učinit s ohledem na další prováděné úkony; dané potvrzení bylo žalobci zasláno následující pracovní den datovou zprávou. Soud pak konstatuje, že předmětem tohoto rozsudku není přezkum vyřízení stížnosti žalobce na nevydání potvrzení Obvodním ředitelstvím Praha II, přičemž ani případné pochybení policistů z hlediska vydání či nevydání potvrzení o provedení úkonu nemohlo legitimizovat žalobcovy slovní útoky na policisty a nemohlo mít vliv na naplnění skutkové podstaty předmětného přestupku. Pokud byl žalobce nespokojen s nevydáním potvrzení, mohl proti postupu policie podat stížnost, což také učinil, nebylo však opodstatněné, aby policisty svými výroky dehonestoval.
47. Žalobce v žalobě dále obsáhle popisoval své dosavadní zkušenosti s policií a vyjadřoval se k celkovému stavu policie, který je podle něj tristní. Soudu však v této souvislosti nepřísluší hodnotit ani stav policie, ani předchozí zkušenosti žalobce, neboť to přímo nesouvisí s posuzováním přestupku. Lze však konstatovat, že ani averze vůči policii jako celku či předchozí nesouvisející negativní zkušenosti žalobce s policií nemohou být důvodem k upuštění od základních norem slušného chování a k legitimizaci žalobcova jednání. I kdyby žalobce pociťoval nelibost k policii jako celku, je stále povinen vůči policistům při výkonu jejich pravomoci, stejně tak jako vůči ostatním úředním osobám, vystupovat v mezích slušnosti. Pro úplnost pak soud konstatuje, že policisté jednali se žalobcem slušně, s klidem a důstojností, a to i poté, co je žalobce opakovaně dehonestoval, na to reagovali věcnou výzvou žalobci, aby s nimi jednal slušně.
48. Lze tak uzavřít, že žalobce se dopustil přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, což bylo jednoznačně prokázáno. Navíc žalobce s urážlivými výroky na adresu policistů pokračoval jak ve správním řízení, tak i v žalobě (policisty opět nazýval hloupými či jinak narážel na jejich nízkou inteligenci).
49. Na spáchání přestupku nemá vliv, zda předmětné výroky žalobce slyšel některý z kolemjdoucích či jiné osoby. Veřejnost resp. spáchání přestupku veřejně totiž není znakem skutkové podstaty přestupku, což správně podotkl i žalovaný. Pachatel se přestupku může dopustit i ve zcela neveřejné a uzavřené komunikaci s úřední osobou, a to například písemností adresovanou úřední osobě (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2021, č. j. 10 As 38/2021-33) nebo v emailové komunikaci (rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc ze dne 1. 3. 2021, č. j. 72 A 21/2022-25). Tyto okolnosti však mohou hrát roli při hodnocení materiální stránky přestupku či jejím hodnocení jako přítěžující okolnosti a žalovaný nepochybil, když v těchto souvislostech přihlédl k tomu, že k přestupkovému jednání došlo na veřejně přístupném místě (v obchodním centru) a žalobce poté pořízený videozáznam zveřejnil na Youtube, aby jej sdílel s dalšími osobami. Soud však znovu připomíná, že veřejnost není znakem Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skutkové podstaty přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích a pachatel se jej může dopustit i zcela neveřejně.

50. Stejně tak není z hlediska spáchání přestupku relevantní, zda žalobcovy výroky policisty skutečně urazily či se dotkly jejich cti. Přestupek znevažování úřední osoby totiž nechrání jejich důstojnost jakožto soukromých (fyzických) osob, nýbrž chrání hladký výkon veřejné moci. Nezáleží tak na tom, jak výroky subjektivně vnímali konkrétní policisté v konkrétním případě, ale na objektivním zhodnocení, zda výroky mohly ohrozit výkon veřejné moci, k čemuž se soud vyjadřoval výše v tomto rozsudku. Žalobce narážel zejména na to, že ani jeden z policistů do úředního záznamu ze dne 9. 4. 2022 neuvedl, že je žalobce svými poznámkami znevažil. Soud však považuje za stěžejní, že přestupkové jednání je popsáno v oznámení přestupku ze dne 9. 8. 2022 a prokázané dalšími důkazy (zejm. videozáznamy).
51. Znakem skutkové podstaty přestupku podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích naopak je, že ke znevažování musí dojít při výkonu pravomoci úřední osoby. Žalobce namítal, že vzhledem k pochybení v postupu policistů (nepoučení o právech a povinnostech, vadné výzvy a nevystavení požadovaného potvrzení) se již nejednalo o výkon pravomoci úřední osoby. S tímto nelze souhlasit. Není pochyb o tom, že policisté byli na místo přivolání jako úřední osoby vykonávající svou pravomoc, tj. přijetí oznámení, ztotožnění osob atd., a takovou pravomoc též na místě vykonávali, vystupovali z pozice úředních osob, policistů, kterým jsou svěřeny pravomoci za účelem výkonu úkolů policie, na to by neměla vliv ani skutečnost, pokud by se ve svém postupu dopustili dílčích vad. Konstrukt, že policisté přestávají vykonávat svou pravomoc, pokud se dopustí jakékoli vady v postupu, je neslučitelný s plněním úkolů policie, a to zejména v situaci, kdy hodnocení správnosti postupu záleží na subjektivním dojmu adresáta (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2022, č. j. 4 As 334/2021-47). Není pochyb o tom, že policisté vůči žalobci vystupovali po celý průběh incidentu z pozice úředních osob, nikoli soukromých osob. „Výkon pravomoci“ je velmi široký termín, přičemž skutková podstata přestupku není omezena pouze na osoby, vůči kterým úřední osoba svou pravomoc v danou chvíli vykonává. Pachatelem přestupku tak může být jakákoliv osoba, která nějakým způsobem přijde do kontaktu s úřední osobou a při výkonu pravomoci znevažuje postavení této úřední osoby (rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2021, č. j. 10 As 38/2021-33).
52. Žalobce argumentoval též tím, že jeho výroky nemohly být natolik urážlivé, neboť videozáznam z incidentu je již více než dva roky zveřejněn na Youtube, přičemž Youtube je známé přísným vyžadováním dodržování zákonů ve zveřejněných videích a toto video nestáhla. K tomu soud uvádí, že o tom, zda byl spáchán přestupek, závazně rozhoduje příslušný správní orgán na základě právních předpisů, a jeho rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu. Je zcela irrelevantní, jak se k hodnocení staví soukromá společnost provozující platformu Youtube či jiný soukromoprávní subjekt.
53. Soud tak ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce výše popsaným jednáním spáchal přestupek podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích.

K podjatosti ve správním řízení

54. Podle § 14 odst. 1 správního řádu *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

výsledku řízení, pro něž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

55. Podle § 14 odst. 2 správního řádu *úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*
56. Žalobce na mnoha místech v žalobě namítal podjatost úředních osob. V první řadě upozorňoval na postup úředních osob ve správním řízení, kdy první rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo následně zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1750195/2023. Dále shledal důvod k podjatosti Bc. K. ve způsobu jeho hodnocení důkazních prostředků, vypořádání námitek a postupu v řízení. Podjatost úředních osob Mgr. B. a Mgr. Š. zase měla spočívat v tom, jak rozhodovali o odvolání žalobce proti rozhodnutí o námitkách podjatosti.
57. Žalobce podjatost opakovaně namítal v průběhu prvního i právě posuzovaného správního řízení. V řízení před správním orgánem I. stupně, které vyústilo ve vydání prvostupňového rozhodnutí, podával následující námítky podjatosti. Žádná z nich však nebyla ve správním řízení shledána důvodnou, a to ani žalovaným.
58. Dne 25. 10. 2023 žalobce namítal podjatost pověřené úřední osoby Bc. V. K. s odůvodněním, že Bc. K. žalobce opětovně a nezákonně nutí dostavit se k ústnímu jednání, vyhrožuje mu pokutou a předvedením, nadřízený správní orgán (žalovaný) Bc. K. opakovaně sdělil, že obviněného nelze takto nutit, Bc. K. se však vědomě a účelově neřídil jeho příkazy. Stejným podáním žalobce namítal rovněž podjatost vedoucí občansko-správního odboru správního orgánu I. stupně JUDr. Š. M., která žalobce krivě obvinila z údajného prohlášení, které nikdy neučinil, a dopustila se porušení GDPR, když veřejně prozrazovala žalobcovy osobní údaje.
59. Dne 2. 12. 2023 podal žalobce další námitku podjatosti, tentokrát pouze na Bc. K. Námitka se vztahovala k jednání nařízenému na 2. 2. 2024, Bc. K. měl uvést, že po skončení dokazování výsledkem svědků bude ukončeno shromažďování podkladů rozhodnutí a žalobce bude mít možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim; z toho bylo dle žalobce jasné, že Bc. K. byl již dopředu se svědky domluven na jejich výpovědi, v opačném případě by nemohl prohlásit, že shromažďování podkladů bude ukončeno.
60. Dne 1. 2. 2024 podal žalobce třetí námitku podjatosti na Bc. K. Domněnka podjatosti byla založena na sdělení Bc. K., že ústní jednání nařízené na 2. 2. 2024 proběhne a po skončení dokazování bude žalobce mít jedinou možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim; dle žalobce jej tím Bc. K. jednoznačně připravil o právo na spravedlivý proces a právo na poradu s právníkem.
61. Soud považuje za nutné se detailněji vyjádřit k samotnému institutu podjatosti. Jeho účelem je zajistit, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly osoby nestranné, jejichž postoj k výkonu pravomoci nebude zásadně ovlivněn vztahem k věci samé či k těm, která na ní mají či mohou mít nějaký zájem. Tyto osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně. Postačí přitom, aby o podjatosti panovaly důvodné pochybnosti. *„Pochybnost o nepodjatosti je proto založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci.“* (usnesení rozšířeného senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

NSS ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119). Očividným případem podjatosti by tak kupříkladu bylo, pokud by úřední osoba rozhodovala o své vlastní věci (byla by obviněným z přestupku) nebo o věci svého blízkého (obviněným z přestupku by byl její rodinný příslušník).

62. Žalobce své námitky podjatosti zakládal na podezření, že se jedná o účelnou kriminalizaci jeho osoby ze strany policie i správních orgánů. Není však jasné, na základě čeho by k této účelové kriminalizaci žalobce mělo dojít, v průběhu správního řízení nejsou indikovány žádné okolnosti, které by účelovost mohly naznačovat. Žalobce své námitky zakládal na postupu úředních osob v řízení, ze kterého mělo být zjevné, že úřední osoby již dopředu vědí, jakým způsobem rozhodnou, a zároveň žalobci neposkytovaly dostatek času k tomu, aby uplatňoval svá práva. Takové námitky však mohou poukazovat nanejvýše na nezákonný postup v řízení (porušení procesních předpisů), nikoliv však na podjatost. Zcela totiž chybí prvek vztahu úředních osob k věci nebo k žalobci, a žalobce takový prvek ani netvrdí. Žalobce dovozuje podjatost pouze z tvrzených pochybení v postupu správních orgánů, avšak takové okolnosti podjatost ve smyslu § 14 správního řádu nezakládají. Pouhá nespokojenost účastníka s postupem správních orgánů v řízení není důvodem podjatosti. Žalobce svá tvrzení neopřel o žádné relevantní skutečnosti, soud proto považuje námitky podjatosti za zcela nedůvodné.
63. Žalobce rovněž namítal systémovou podjatost všech úředních osob správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře rozumí „pod pojmem „systémová podjatost“ situaci, kdy v řízení existuje tzv. „systémové riziko podjatosti“, které plyne z toho, že všechny úřední osoby jsou v zaměstnaneckém či jemu obdobném poměru k subjektu, jehož zájmy mohou být v řízení dotčeny; ani v takovém případě však nepostačí k vyslovení podjatosti samotný tento poměr, nepřistoupí-li k němu další okolnosti, nasvědčující tomu, že by postoj úředních osob mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119). Nejvyšší správní soud tento typ podjatosti spojuje především s řízením, v němž rozhoduje orgán územního samosprávného celku v přenesené působnosti ve věci, která se týká zájmu tohoto územního samosprávného celku, byť uvedl, že stejné systémové riziko existuje i v případě zaměstnanců státu v postavení úředních osob (shora odkazovaný rozsudek rozšířeného senátu, bod [70]). Jedná se však ve všech případech o riziko podjatosti, které je důsledkem systému nastavení působnosti správních orgánů a povahy právních vztahů mezi těmito orgány a zaměstnanci subjektu (územního samosprávného celku či státu), do něhož jsou tyto orgány zasazeny, a v nichž zaměstnanci působí jako úřední osoby.“ (rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34). V případě žalobce se tak o systémovou podjatost očividně nejedná a jednat nemůže. Žalobce systémovou podjatostí mínil spíše podjatost všech úředních osob správního orgánu, kterou zakládal na způsobu jejich postupu v řízení nebo způsobu rozhodování. Takové skutečnosti však podjatost nezakládají, jak je patrné z výše uvedeného, závěry žalovaného tak lze potvrdit.

K procesním pochybením

64. Soud se dále zaměřil na tvrzená procesní pochybení, která žalobce namítal též v rámci námitek podjatosti.
65. Co se týče prvních dvou námitek podjatosti, soud postup úředních osob shledal zcela zákonným. Pořádková pokuta i předvedení jsou upraveny správním řádem (§ 62 a § 60 správního řádu) jako prostředky zajištění účasti na jednání. Poučení o možnosti jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

použití pro případ, že se žalobce bez dostatečné omluvy nebo důvodů nedostaví na jednání, proto nelze považovat za nezákonnost či projev podjatosti. Žalobce se dále vymezoval proti tomu, že JUDr. M. při komunikaci se žalobcem na pracovišti správního orgánu vyslovila osobní údaje žalobce, když byly otevřeny dveře na chodbu. K tomu však soud konstatuje, že taková událost není přímo úkonem správního orgánu v řízení (byť s vedeným správním řízením nepřímou souvisí), nejedná se o krok v rámci vedeného přestupkového řízení a nemůže tak mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. I kdyby JUDr. M. tímto úkonem práva žalobce narušila, musel by žalobce zvolit jiné právní prostředky k ochraně svých práv, avšak takový úkon nemůže být předmětem přezkumu v rámci projednávané věci.

66. V případě druhé námitky podjatosti žalobce brojil proti sdělení úřední osoby ohledně toho, že po výsledku svědků bude ukončeno shromažďování podkladů pro rozhodnutí. Ani v tomto postupu soud nespatřuje nic nezákonného a žalovaný tuto námitku správně vypořádal. Pokud úřední osoba žalobce informovala, že po výsledku svědků žalobci bude poskytnuta možnost seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim, postupovala tak, aby došlo k naplnění § 36 odst. 3 správního řádu a práva žalobce mohla být řádně realizována. Zároveň tento postup nevylučoval, aby po výsledku svědků mohlo být provedeno ještě další dokazování a spis mohl být doplněn ještě o další podklady a žalobci mohlo být i opakovaně sděleno poučení dle § 36 odst. 3 správního řádu. Úřední osoba tedy tímto poučením postupovala ve prospěch žalobce a umožnila mu plné uplatnění jeho práv. Ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu stanovuje, že účastníkům musí být dána možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí, což bylo splněno.
67. Dále se soud zabýval skupinou žalobních námitek týkajících se námitky podjatosti podané dne 1. 2. 2024. Žalobce tuto námitku podal prostřednictvím datové schránky dne 1. 2. 2024 ve večerních hodinách. Na následující den byl přitom naplánován výslech svědků, který se přes podanou námitku podjatosti konal. V tomto postupu soud neshledal natolik závažné pochybení, aby mělo za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Zákon výslovně nevylučuje, aby správní orgán přes podanou námitku podjatosti pokračoval v úkonech správního řízení. Hrozí však, že v případě, že se námitka podjatosti ukáže jako důvodná, bude nutné úkony provést znovu, což by mohlo vést k ne hospodárnosti řízení. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018-46 nicméně dovodil, že ani rozhodnutí o podjatosti až po vydání rozhodnutí ve věci samé není podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Důležité je, že o námitce podjatosti bylo řádně rozhodnuto a že ve věci samé rozhodovala úřední osoba, která nebyla vyloučena z vedení a rozhodování v řízení. Z toho plyne, že podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, pak nebude ani situace, kdy správní orgán po podání námitky podjatosti vykonal výslech svědků a o námitce rozhodl až poté. Takový postup potenciálně zasahuje do práv účastníka řízení ještě méně, než kdyby správní orgán rozhodl o námitce podjatosti až po vydání rozhodnutí ve věci samé. Soud navíc přihlédl i k tomu, že pověřená úřední osoba Bc. K. se s podanou námitkou podjatosti měla zřejmě možnost seznámit až po ukončení výsledku, žalobce totiž námitku podjatosti podal ve večerních hodinách dne 1. 2. 2024, ústní jednání s výsledkem svědků bylo nařizováno na 2. 2. 2024 od 9 hodin, a tedy v době výsledku Bc. K. zřejmě dosud neměl danou datovou zprávu k dispozici.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

68. Navíc nelze přehlédnout, že se jednalo již o několikátou obdobnou námitku podjatosti ohledně těch samých osob, žalobce námitku již podruhé podal těsně před konáním ústního jednání. Lze tak dovozovat, že námitky podjatosti žalobce podával zcela účelově s cílem prodlužovat a obstruovat správní řízení. Lze odkázat na judikaturu, dle které je možné v krajních případech na šikanózní námitky vůbec nereagovat a o námitce podjatosti nerozhodnout. *„Obecně proto jistě platí, že není-li včasná a jednoznačně formulovaná námitka podjatosti předložena k rozhodnutí služebně nadřízenému úřední osoby, jedná se o podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem s možným dopadem do zákonnosti rozhodnutí o věci samé. Na druhé straně právo zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob není absolutní a podobně jako jiná práva podléhá jistým omezením, pokud jsou přiměřená. S ohledem na to je třeba sledovat i přiměřené naplňování dalších principů a účelů správního řízení, k nimž patří i zásada rychlosti a hospodárnosti či zásada neposkytnutí ochrany zneužití práva či jinak obstrukčnímu jednání. Proto nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 2 (nyní odst. 3) správního řádu.“* (rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2020, č. j. 8 As 127/2018-50). V posuzované věci se však o takový případ nejednalo, neboť o námitce podjatosti bylo přes její obstrukční povahu rozhodnuto.
69. Žalobce dále namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2024, č. j. MHMP 1041104/2024, kterým žalovaný zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 2. 2024, č. j. P13-07886/2024 o námitce podjatosti podané dne 1. 2. 2024 a řízení o ní zastavil. Dle názoru žalobce totiž odvolací správní orgán nemůže zrušit rozhodnutí I. stupně v případě, že to účastník řízení vůbec nenavrhuje. V tom se však žalobce mylí, neboť takový postup vysloveně umožňuje správní řád. Odvolací orgán není při přezkumu omezen odvolacími námitkami. Podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v plném rozsahu. Další postup pak upravuje § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, podle něhož odvolací orgán rozhodnutí nebo jeho část zruší a řízení zastaví, jestliže dojde k závěru, že je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, postupoval v souladu se zákonem, pokud i bez návrhu žalobce rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.
70. Jinou otázkou je, zda prvostupňové rozhodnutí o námitce, kterým byla námitka shledána nedůvodnou, bylo skutečně nezákonné. Z výše uvedené judikatury vyplývá možnost nereagovat na obstrukční námitky podjatosti, nikoliv povinnost. Dle závěru soudu se tak o nezákonnost nejednalo. Toto pochybení žalovaného však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se jedná pouze o drobné procesní pochybení, které nemohlo mít žádný dopad do právní sféry žalobce. Z pohledu žalobce totiž není rozdíl v tom, zda je námitka podjatosti shledána nedůvodnou (již poněkolikáté), nebo zda o ní není vůbec rozhodováno (kvůli tomu, že ji žalobce podal už poněkolikáté).
71. Žalobce dále vyslovil podezření, že žalovaný antedatoval své rozhodnutí ze dne 27. 5. 2024, č. j. MHMP 1041104/2024, neboť toto rozhodnutí bylo vypraveno až dne 3. 6. 2024, tedy ve stejný den jako napadené rozhodnutí. Zároveň vyslovil pochybnost, že obě zmíněná rozhodnutí byla vydána se záměrem „podpořit rozhodnutí správního orgánu I. stupně“. Soud ani tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Odlišné datum vyhotovení a vydání respektive vypravení není ničím mimořádným, každé z dat totiž označuje jinou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

skutečnost ve smyslu správního řádu. Datum vyhotovení ukazuje, kdy správní orgán fakticky završil rozhodovací proces, tedy kdy byly zformulovány názory na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí (rozsudek NSS ze dne 16. 06. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82). Teprve vydání rozhodnutí má pak účinky vně správního orgánu. Správní řád obě data považuje za formální náležitosti rozhodnutí (§ 69 odst. 1 a § 71 odst. 2 správního řádu). Soud proto neshledal pochybení v tom, že se tato dvě data u rozhodnutí ze dne 27. 5. 2024, č. j. MHMP 1041104/2024 liší, ani v tom, že rozhodnutí ohledně podjatosti a napadené rozhodnutí byla vydána ve stejný den. Co se týče námítky, že žalovaný o obou odvoláních rozhodl ve stejnou dobu, přestože je žalobce podal s dvouměsíčním odstupem, žalovaný tento postup odůvodnil tak, že v obou věcech čekal na doručení stejného správního spisu.

72. Co se týče námítky, že žalobce byl zkrácen na svých procesních právech, neboť mu nebylo umožněno účastnit se výsledku svědků a navrhopat výsledek dalších svědků, ani tuto soud neshledal důvodnou. V řízení před správním orgánem I. stupně bylo ústní jednání nařízeno celkem třikrát. Během každého z nich měl přitom proběhnout i výsledek svědků. První dvě jednání byla zrušena z důvodů na straně žalobce. Jednání dne 25. 10. 2023 bylo zrušeno kvůli námitce podjatosti, kterou žalobce podal pouhou hodinu před konáním nařízeného jednání. Druhé jednání nařízené na den 8. 12. 2023 bylo zrušeno, neboť žalobce požádal o změnu termínu z důvodu plánované dovolené. Ústní jednání proto bylo nařízeno na den 2. 2. 2024, o čemž byl žalobce řádně informován a na jednání byl řádně předvolán dne 28. 11. 2023. Žalobce tak měl možnost účastnit se výsledku svědků, rovněž měl možnost navrhopat provedení dalších důkazních prostředků a také byl informován, že se po jednání bude moci seznámit se shromážděnými podklady a vyjádřit se k nim. Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že žalobce těsně před konáním ústního jednání podal zjevně obstrukční námitku podjatosti, k čemuž se soud vyjadřoval již výše.
73. Dále žalobce namítal, že Policie ČR podala oznámení o přestupku až dne 9. 8. 2022, tedy 4 měsíce po incidentu, během něhož se žalobce měl dopustit přestupku. Podle § 74 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky orgán policie učiní nezbytná šetření ke zjištění podezřelé osoby a k zajištění důkazních prostředků, nasvědčují-li okolnosti tomu, že byl spáchán přestupek. Podle odst. 2 stejného ustanovení pak o zjištěných skutečnostech sepiše úřední záznam a učiní oznámení příslušnému správnímu orgánu nejpozději do 30 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozví. Rozhodným okamžikem pro běh lhůty je tedy den, kdy se orgán policie o přestupku dozvěděl. Tímto dnem by v zásadě měl být den spáchání přestupku, není to však pravidlem. Příslušný policejní orgán pak na dotaz správního orgánu I. stupně uvedl, že přestupek byl zjištěn zejména z videozáznamu poskytnutého žalobcem ke stížnosti na postup policistů, z prvotního spisového materiálu přestupek nebyl zjištěn a vzhledem k nutnosti šetření a následného přešetření vznikla časová prodleva (Sdělení Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha II, Místní oddělení Stodůlky ze dne 5. 12. 2023). Soud však považuje za podstatné zejména to, že lhůta uvedená v § 74 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je lhůtou pořádkovou (srov. BOHADLO, D., BROŽ, J., KADEČKA, S., PRŮCHA, P., RIGEL, F., ŠTASTNÝ, V. *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: Komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer [cit. 2025-4-8]. ASPI_ID KO250_2016CZ. Dostupné z: www.aspi.cz. ISSN 2336-517X.). Nedodržení 30denní pořádkové lhůty tedy nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nemohlo to mít vliv ani na odpovědnost žalobce za daný přestupek.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

74. Žalobce obecně namítal, že správní orgány postupovaly jednostranně, zohledňovaly pouze skutečnosti v žalobcův neprospěch a postupovaly s cílem žalobce účelově kriminalizovat. Tato námitka není důvodná, správní orgány své závěry opřely o řádně zjištěný skutkový stav, který má oporu ve správním spisu, nejsou dány žádné indicie, že by byla porušena jejich nestrannost. Je třeba poukázat na to, že žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí ve prospěch žalobce, když zúžil vymezení skutku ve výroku a markantně snížil uloženou pokutu (ze 4 000 Kč na 1 000 Kč). Pouhá okolnost, že správní orgány nenalezly žádné polehčující okolnosti ve prospěch žalobce a přičetly mu pouze okolnosti přitěžující, nesvědčí o jejich jednostrannosti, neboť v daném případě žádné polehčující okolnosti dány nebyly a ani žalobce na žádné konkrétní okolnosti nepoukázal. Přesto i správní orgán I. stupně uložil pokutu těsně pod polovinou možné zákonné sazby, která činila až 10 000 Kč, a žalovaný tuto pokutu ještě výrazně snížil.
75. Žalobce vytýkal správním orgánům, pokud přihlédly k tomu, že žalobce již v minulosti spáchal jiný přestupek, přestože proti rozhodnutí o tomto přestupku žalobce podal žalobu. K tomu však soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ani žalovaný ke dříve spáchanému přestupku žalobce nepřihlédly, a to ani jako k přitěžující okolnosti, ani při stanovení výše sankce. Navíc je třeba uvést, že Městský soud v Praze žalobu proti pravomocnému rozhodnutí ve věci dřívějšího přestupku zamítl.
76. Soud se nezabýval namítanými procesními vadami prvního správního řízení, které skončilo zrušujícím rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 8. 2023, č. j. MHMP 1750195/2023. Žalovaný totiž v předchozím rozhodnutí zrušil první rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu posouzení. Správní orgán I. stupně tak vedl celé řízení znovu a toto řízení a napadené rozhodnutí je předmětem soudního přezkumu.
77. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
78. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.
79. Soud neprováděl k důkazu listiny připojené k žalobě, které jsou součástí správního spisu, neboť obsah správního spisu není třeba v soudním řízení správním dokazovat. K důkazu neprováděl ani videa, která žalobce předložil pouze prostřednictvím odkazů na externí uložení (Uložto.cz), neboť u takto předložených souborů nelze zajistit jejich bezpečnost a autenticitu. Soud jejich provedení navíc považoval za nadbytečné, neboť skutkový stav byl ve věci dostatečně zjištěn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.